

lattartó központjában dolgoztam. Az én irodám volt a kapocs a sajtó és a sajtóosztály, illetve az egész cég között, nekem és a kollegáimnak kellett a lehető legtöbb és legkülönbözőbb kérdésekre a választ tudni.

S minthogy minden programot ismernem kellett, íme egy kis felíró a kedvenceimből:

A grazi építészetnek egykoron külön iskolája volt, és ma is rengeteg fiatal tanul építészetet a városban, emiatt a Kultúrfőváros programjában ez kiemelkedő szerepet kapott. Az idén felépített épületek nagy részére jellemző, hogy valamilyen integrációs funkciójuk van, és hogy formájukban és/vagy funkciójukban teljesen egyedülállóak, különlegesek, néhány esetben különösek.

A mesterséges sziget például, amit egy grazi születésű művész ötlete alapján a new yorki illetőségű Vito Acconci és stúdiója épített (az alkatrészeket mellesleg a Szombathely mellett található Vépen gyártották), a Mura folyót vonja be a város mindennapi életébe.

Célja egyrészt a város két oldalának, a világörökséghez tartozó óváros és a részint bevándorló-, részint piroslámpás negyedekből álló „túlpárt” összekötése, másrészt a folyónak, mint lélettérnek a köztudatba való beépítése.

A két részből – egy felfelé és egy lefelé fordított kagylóhéjből – álló szigeten egy kis anfiteátrum, egy kávézó és egy csöppnyi játszótér található. A játszótér kis mérete ellenére is fontos szerepet játszik a konstrukcióban, hiszen ez köti össze a nyitott előadóteret és a kávézót.

A nemrég elkészült új Kunsthaus (művészetház) mindenekelőtt formájával hívja fel magára a figyelmet. A leginkább óriási szappanbuborékre emlékeztető épület két brit építész, Peter Cook és Colin Fournie műve.

Grazban hagyománya van a hagyományos és az új, formabontó építészet egymás mellett élésének. A Kunsthaust egyébként egy régi ház homlokzatával építették egybe, amely Európa első vasbeton szerkezetes épülete volt. Minthogy a Kunsthaus nem az óvárosban, hanem a Mura folyó túlpártján áll, nagy szerepet szán nekik a város ezen részének szociális és kulturális fellendítésében. Ebben az új intézményben kapott helyet a Camera Austria nevű nívós osztrák fényképészeti magazin is, melynek a Kultúrfőváros keretében két kiállítása volt.

A kiállítások közül mindenképp említést érdemel a Turmbau zu Babel (Bábel tornya) című, mely három különböző részből állt. Az első részben a Bábel tornya történet művészeti interpretációjának legjobb darabjait lehetett látni, barokk festményektől elkezdve egészen huszadik századi rézkarcokig. A második rész a beszélt nyelv történetével, fejlődésével és sokféleségével foglalkozott. A harmadik részben pedig az írás történetébe vezették be az érdeklődő látogatókat.

A Phantom der Lust (Vágy fantomja) című kiállítás apropója a grazi születésű, és Grazban alkotó író, Leopold von Sacher-Masoch újrafelfedezése volt, akiről kortársa, egy pszichológus a masochizmus jelenségét nevezte el. Az író munkásságával kevésbé, de a masochizmusnak a művészetben való megjelenésével/megjelenítésével foglalkozó kiállítás, az előbb említett Turmbau zu Babelhez hasonlóan, meglehetősen nagy anyagból épült fel, nagyrészt fotókból, festményekből, és egyéb képekből. A modern technikai installációk azonban természetesen itt sem hiányoztak.

A graziak számára talán legfontosabb kiállítás azonban a Berg der Erinnerungen (Emlékek Hegye) volt. A Schlossberg-

ben található labirintusrendszerben, melyet a lakosok a második világháború alatt óvó- és búvóhelynek használtak, a város lakóinak személyes emlékeit állították ki, lehetőség szerint a hozzátartozó történetet is megosztva a látogatóval. A kiállított tárgyak tematikus csoportosításban voltak elhelyezve a labirintusrendszer termeiben, és látható volt köztük régi játékmackó éppúgy, mint tüntetésekről megmaradt transzparenszek, fotók, vagy éppen „Hungary” feliratú szüvenfr-bögrécske.

Zeneileg szintén nagyon színes volt a program. Volt európai jazzfesztivál, a huszadik század komolyzenei remekműveit felvontató koncertsorozat, és persze számtalan party, ahol a modern zenecsínálás nagyjai, a legjobb osztrák és külföldi DJ-k szórakoztatták a népes közönséget. Az én kedvencem mégis a Szentpé-tervárról meghívott vendégművész-csoport volt, a Marinszkij-színház és Kirov-zenekar egy zseniális karmester, maestro Valerij Gergiev vezényletével.

Az egyik legnagyobb élményem pedig egy színházi előadás volt, melyet a Kultúrfőváros a minden évben megrendezésre kerülő grazi avantgard-fesztivállal, a „Steirischer Herbst”-tel közösen mutatott be. Ez a minden tekintetben egyedülálló produkció az európai identitás kérdéskörét járta körbe, egy berlini illetőségű színész-táncos csoport előadásában, melynek tagjai többek között Argentínából, Csehországból, Koreából, Japánból, Kanadából, Svédországból, Venezuelából stb. származnak.

Kaposvári művelődésszervező szakosok a Magyar Művelődési Intézet nyílt napjáról

A kaposvári egyetem Csokonai Vitéz Mihály Pedagógiai Főiskolai Kar Művelődésszervező Szak nappali tagozatának IV. évfolyamos hallgatóiként „A művelődés hete – a tanulás ünnepe” rendezvénysorozat alkalmából egy napot töltöttünk a Magyar Művelődési Intézetben, 2003. őszén.

A programban fellépő dráma-specializációs csoportunkat kísértük, s velük együtt hallgattuk az előadásokat, amelyek a Magyar Művelődési Intézet szerepéről, távlatos feladatairól, illetve a kulturális szakemberképzés Európai Unióban elfoglalt helyéről szóltak.

E látogatásunk előtt még nem jártunk a Budai Vigadó gyönyörű épületében, és nem volt kapcsolatunk az intézettel.

Egybehangzó véleményünk szerint, a programból leginkább tetsző, legmeghatározóbb rész az volt, mikor végigvezettek minket az épületen. Megismerhettünk minden osztályt, munkájukat és dolgozóikat, a vezetőik kalauzolása során.

Úgy gondoljuk, egy ilyen műemléképület megfelelő egy ilyen intézet működtetésére, s megfelelő helyszín egy ilyen kulturális rendezvénysorozat számára.

Jó lenne, ha ez a rendezvény elindítana egy jó kapcsolatot köztünk s az intézet között, egyéb rendezvények, találkozók, esetleg állásbörze formájában.

Sajnálunk, hogy kevés hallgató volt, kevés azonos vagy hasonló szakos hallgatóval ismerkedhettünk meg.

Összességében elmondhatjuk, hogy tartalmas és kellemes napot töltöttünk el a Magyar Művelődési Intézetben. Örülünk, hogy ezt a rendezvénysorozatot életre hívták, s reméljük lesz még folytatása.

Kaposvár, 2003. december 8.

A kaposvári művelődésszervező szakos hallgatók